

[Krag.]

skrænkning; for letsindig og ødsel Administration aabner ikke efter Loven af 1910 eller den senere Lovgivning Adgang til at forhøje blot ved et Skattevalgs Tilslutning. Altsaa, hvad ligger der i disse Ord? Hvor vidt rækker de? Jeg ser som sagt, at nu aabnes der fri Bane, idet nu skal det ikke kun være ny Lovgivning, der skal være Foranledningen, det kan ogsaa være „ekstraordinære Forhold“. Ekstraordinære Forhold! Dem kan man sandelig altid paaberaabe sig. Efter min Mening kommer man fuldstændig ud at svømme her i Landets største Kommune skattepolitisk set, hvis en saadan Lovgivning gennemføres. Ingen Skatteborger eller skattepligtig Institution kan herefter med nogen som helst Sikkerhed beregne sit Skattebærlig og lægge sit Budget derefter. Derfor finder jeg den Beføjelse, som den højtærede Indenrigsminister her uden videre ved en Lov som den foreliggende giver, urimelig og alt for vidtgaaende. Ogsaa i Købstæder og Landkommuner har Skatteborgerne mangfoldige Steder følt Virkningen af, at der var fri Bane for Kvartals-tillægsskat, naar bare enten Indenrigsministeren eller Amsraadet gav Tilslutning dertil. Hvis vi skal skride til Ændring paa dette Punkt, skal vi efter min Mening indføre den københavnske Ordning ud over det hele Land som en Bremse, ikke blot paa de kommunale Myndigheder, men ogsaa paa Lovgivningsmagten, saaledes at den forstaar, at den ikke ved en ny Lovgivning kan paalægge Kommunerne nye betydende Udgifter, som kommer til at falde i det Skatteaar, for hvilket Budgettet er vedtaget. Varer Lovgivningsmagten sig i saa Henseende, vilde det betyde et ikke uvæsentligt Fremskridt at faa netop den københavnske Ordning til at gælde for hele det øvrige Land.

Her gives nu altsaa fri Bane, saaledes at de Sætsler, som en Gang er sat, eller de Tillæg til Grundbeløbet, der en Gang er givet, dem kan man nu ændre, akkurat ligesom det passer en. Vi har jo altid inden for Statsstyret, inden for Lovgivningsmagten, her i dette høje Ting, været meget betænkelige, naar saadanne Krav er kommet fra vekslende Finansministres Side: at de vel gennem Lovgivning faar fastsat visse Skattesatser, men vil betinge sig Adgang til at ændre dem, saaledes som Forholdene kræver. Vi har været stillede over for det tidligere; vi er stillede over for det i et Lovforslag, der i Øjeblikket foreligger i den høje Rigsdag, men det er hidtil lykkedes at af-

værge dette Attentat paa Bevillingsmyndigheden, og det er vel ogsaa at haabe, at det afværges over for det Forslag, der nu foreligger fra Finansministeren. Men jeg kan da ikke forstaa, hvorfor en saadan Bemyndigelse saa skal udstrækkes til Landets største Kommune. Jeg synes, man maa være mere forsigtig, end den højtærede Indenrigsminister har været i denne Sag, og derfor kunde jeg som sagt have ønsket den nærmere prøvet i et Udvalg.

Nu vil den højtærede Minister maaske sige: ja, men her er jo slet ikke Tale om en blivende Skatteordning, men kun om Skatteaarene 1939—40 og 1940—41. Jo Tak, vi kender midlertidige Skatter. Vi ved, at der i dem er en uovervindelig Tendens til at blive permanente. Jeg minder om den københavnske Skatteordning af 1919; den skulde gælde for Skatteaarene 1918—19 og 1919—20, og inden for denne Periode skulde saa hele det københavnske Indtægts- og Udgiftsbudget nærmere prøves og overvejes, for at man kunde komme til en Ordning, der laa nærmere ved normale Tidens Vilkaar end denne Ordning af 1919, som var rent krigspræget. Skiftende Indenrigsministre maatte stadig forny denne Skala, indtil den som sagt i 1924—25 forlængedes indtil videre, og vi har den endnu. Paa Baggrund af denne Erfaring giver jeg ikke en Pibe Tobak for, at den Lovgivning, der her er Tale om, kun skal løbe for Skatteaarene 1939—40 og 1940—41. Jeg siger til den højtærede Indenrigsminister: De har ved dette Lovforslag torpederet Skattevalget som Bremse paa letsindig og ødsel Administration i Landets Kommuner, og det er et stort Ansvar, De gennem dette kommer til at bære.

Det er ud fra saadanne Betragtninger, mit Parti har taget Stilling til dette Lovforslag. Det ærede Medlem af mit Parti, som talte ganske kort paa mine Vegne ved første Behandling, sluttede jo med at sige, at vi ikke kan medvirke til Lovforslagets Gennemførelse, og jeg har med disse Ord, som jeg nu har udtalt, yderligere villet understrege og begrunde dette mit Partis Standpunkt.

Bindsløv: Jeg tror, Tinget som jeg beklager, at det ærede Medlem Hr. Krag ikke var rask nok til at deltage i Debatten her forleden, idet det jo ligger i Sagens Natur, at en Række af de Synspunkter, der nu er fremført, blev fremført forleden, og en Række af de Svar, som nu skulde gives, ogsaa blev givet forleden. Men ikke desto mindre er jeg for mit Vedkommende